

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.512/2024/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe.; eljáró ügyvéd: dr. Molnár A. András)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	cég1 (érdekelt1 címe)
Az alperesi érdekelt képviselője:	dr. Csapó Krisztina kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energiaügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása (határozatszám1)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel érintett eljárás:	Fővárosi Törvényszék 106.K.701.443/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 39.000 (harminckilencezer) forint, az alperesi érdekeltnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési részilletéket, a lerótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési részilletéket a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felhasználó felperes a százhalmobattai hrsz.1 valamint a vele határos hrsz.2ú ingatlanokra az alperesi érdekelttel a 2013. július 17. és 2015. december 22. napjain hálózat létesítési megállapodásokat, valamint 2014. augusztus 27. és 2016. november 17. napjain hálózat-csatlakozási szerződéseket kötött. Időközben a felperes kezdeményezésére a földhivatal 2015. október 9. napjával a fenti ingatlanokat egyetlen hrsz.2ra összevonta, amely felhasználási hely ezáltal két csatlakozási ponttal rendelkezett. A 2021. évben a felperes mindkét csatlakozási pontra új háztartási méretű kiserőmű (a továbbiakban: HMKE) létesítésére vonatkozó igénybejelentést nyújtott be. Az alperesi érdekelt a szám1 számú felhasználási helyre (hrsz.3) a HMKE létesítésére vonatkozó igénybejelentést elfogadta; míg a szám2 számú felhasználási helyre (korábban hrsz.1) a felperes igénybejelentését elutasította. Tájékoztatta a felperest, hogy az általa egyesített ingatlant összefüggő területként, egy felhasználási helyként kell kezelnie, és HMKE felhasználási helyenként csak egy csatlakozási pontra létesíthető.

[2] A felperes panaszát az alperes a 2024. február 28. napján kelt határozatszáml számú határozatával elutasította. Indokolásában a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 3. § 16. és 17. pontjai, 35. § (5) bekezdése, valamint a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (továbbiakban: Vhr.) 2. melléklet 3.3. és 3.4. pontjai idézésével rögzítette, hogy a telekösszevonás tényére is figyelemmel az alperesi érdekelt nem sértett jogszabályt, amikor a felhasználási helyen a második csatlakozási ponton megvalósítandó HMKE igényt elutasította. Továbbá tájékoztatta a felperest, hogy az alperesi érdekelttel szemben az egyedi szerződések tárgyában folytatott eljárást – a Vet. 159. § (5) bekezdés 2. pontjára figyelemmel, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 17. §-a, a 46. § (1) bekezdés a) pontja és a 47. § (1) bekezdés a) pontja alapján, hatáskör hiánya miatt – megszüntette.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatásával a panaszának való helyt adást, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Az alperesi határozat jogszerűségét anyagi jogi okból vitatta. A Vhr. 2. melléklet 3.3. és 3.4. pontjaira hivatkozással előadta, hogy az alperesi érdekelttel megkötött szerződesei két külön felhasználási helyre vonatkoznak, így a felek megállapodása alapján az ingatlan nem minősül összefüggő területnek, egyetlen felhasználási helynek.

[4] Az alperes a védiratában, az alperesi érdekelt beadványában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a Vet. 3. § 16. pontja, a Vhr. 2. számú melléklet 4.4. pontja, 7.2 pontja felhívásával kifejtette, hogy a hálózati csatlakozási- és hálózathasználati szerződést csatlakozási pontonként kell megkötni, tehát a szerződések nem felhasználási helyhez, hanem csatlakozási ponthoz kapcsolódnak, így a felperes által hivatkozott két hálózat csatlakozási jogviszony a csatlakozási pontok és nem a felhasználási helyek tekintetében áll fenn. A Vhr. 2. számú melléklet 3.3. pont a) alpontja nem a perbeli esetre vonatkozik, ugyanakkor abból levezethető, hogy az egymással határos területeket összefüggő területnek kell tekinteni. A Vet. 3. § 16. pontja alapján, ha az összefüggő területeken ugyanaz a személy a villamos energia felhasználója, akkor azok a területek egy felhasználási helynek minősülnek. Azt nem vizsgálhatta, hogy az alperesi érdekelt a hrsz.2ú ingatlan tulajdonjogának megszerzésekor miért nem minősítette egy felhasználási helyvé az érintett ingatlanokat. A szerződésmódosítás polgári jogi kérdéseiről az alperes nem foglaltatott állást, így a bíróság sem vizsgálhatta. A Vet. 35. § (5) bekezdése alapján HMKE felhasználási helyenként csak egy csatlakozási pontra létesíthető. A felperes tulajdonát képező ingatlanok már a telekegyesítést megelőzően is egy felhasználási helynek minősültek, azokon csak az egyik csatlakozási pontra lehet HMKE-t létesíteni. A HMKE telepítés elutasítását nem a telekegyesítés, hanem a szomszédos ingatlanok összefüggősége eredményezte, mert azok egy felhasználási helynek minősülnek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a háztartási méretű kiserőmű igénybejelentés jogellenes elutasításának megállapítását, – annak tartalma szerint, helyesen – az alperesi határozat megváltoztatásával a panaszának történő helyt adást kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet a Vet. 3. § 16. pontjával és a Vhr. 2. melléklet 3.3. pont a) alpontjával ellentétes. A tárgybeli ügyben nincs szó összefüggő területről, az egy felhasználási helyvé minősítés jogellenes. A Vet. 3. § 16. és 17. pontjai felhívásával kifejtette, hogy összefüggő területnek kell tekinteni az egymással határos területeket, amelyet viszont a felek és az elsőfokú bíróság egyaránt a Vhr. 2. melléklet 3.3. pont a) alpontjából vezettek le. Értelmezése szerint a Vhr. 2. számú melléklet 3.3. pont a) alpontjában foglaltakat úgy kell érteni, hogy összefüggő területek: egyrészt a felhasználó tulajdonában vagy használatában álló, egymással határos területek; másrészt az egymással nem határos területekre is, amelyek ugyanazon közút, vasút ellentétes oldalán, egymással szemben helyezkednek el. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság az összefüggő terület értelmezésénél felhasználta ezen alpontot, de az eltérő megállapodások alkalmazása kapcsán elutasította ezen alpont alkalmazását, hátrányára szűkítette a jogalkotó eredeti szándékát. Álláspontja szerint a jelen egymással határos terület összefüggő területnek minősül, és ezen alpont első fordulata alkalmazni kell. Kiemelte, hogy a hálózat létesítési-, majd hálózat-csatlakozási megállapodások megkötésekor felhasználási helyenként egy csatlakozási pontra tudott kedvezményt biztosítani az alperesi érdekelt,

mindkét csatlakozási pont vonatkozásában biztosította a kedvezményt, azaz az egymással határos ingatlanokat külön felhasználási helynek tekintette. Így közte és az alperesi érdekelt között eltérő eltérést megengedő megállapodás jött létre, Ezért e megállapodások alapján a tulajdonában álló egymással határos területek nem minősülnek összefüggőnek, így egy felhasználási helynek. Téves az elsőfokú bíróság álláspontja, miszerint a hálózati csatlakozási és a hálózathasználati szerződések csatlakozási pontokhoz kapcsolódnak, mert a Vhr. 2. melléklet 4.4., 6.1. és 7.2. pontjai alapján rámutatott, hogy a felhasználási helynek van csatlakozási pontja, és nem fordítva. Az alperesi érdekelt által előkészített hálózat csatlakozási megállapodások eltérő felhasználási hely megjelöléseket tartalmaznak. Az alperesi érdekelt a 2016. évben még nem azt az álláspontot képviselte, hogy azonos felhasználási helyre vonatkozó második csatlakozási pont kialakításáról van szó. Az alperesi érdekeltnek jogában áll jogi értelmezését megváltoztatni, de ezt vele szemben szerződésmódosítással kell kezelnie. Mindezek alapján jogellenes a HMKE létesítésre vonatkozó igényének elutasítása.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a perrel érintett területek a hálózat létesítési megállapodások megkötésének időpontjában különálló ingatlanok voltak, ezért külön hálózat-csatlakozási szerződéssel rendelkeztek. A felperes kezdeményezésére a terület ingatlan-nyilvántartási szempontból összefüggővé vált; nem egymással határos területekről van szó. A szerződések kettősségét akként kell tekinteni, hogy két külön csatlakozási pont van. Mivel az összevezetett ingatlan egy felhasználási helynek minősül, azon egy HMKE létesíthető.

[8] Az alperesi érdekelt fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések ismertetését követően előadta, hogy a Vhr. nem összefüggő területekről állít fel vélelmet, így ténylegesen összefüggő területekre e rendelkezés hatálya nem terjed ki, összefüggő területek esetén a felek megállapodással a felhasználási hely fogalmától nem térhetnek el.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között bírálta felül. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a felperes az elsőfokú ítéletet eljárási okból nem támadta, az elsőfokú ítéleti tényállást nem vitatta, az elsőfokú bíróság anyagi jogi álláspontjával nem értett egyet. A másodfokú bíróság arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hívta fel a döntéséhez irányadó, releváns jogszabályokat, és azok alapján jogszerű döntést hozott, döntésével – az indokolás kiegészítésével – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[11] A másodfokú bíróság vizsgálatának kiindulópontjául szolgált, hogy a Vet. 35. § (5) bekezdése alapján HMKE felhasználási helyenként csak egy csatlakozási pontra létesíthető. A Vet. 3. § 16. pontja szerint felhasználási hely: az egy vagy több csatlakozási ponton keresztül ellátott, összefüggő terület, ahol a felhasználó a villamos energiát felhasználja. A felperes fellebbezési állítása szerint a két csatlakozási pont két külön felhasználási helyen található, míg az alperes és az alperesi érdekelt elsőfokú bíróság által is osztott álláspontja értelmében a hrsz.2ra összevont terület a felperesi igénybejelentés 2021. decemberi időpontjában már egyetlen, két csatlakozási ponttal rendelkező felhasználási helynek volt tekintendő. A felek alapvetően eltérően értelmezik az „összefüggő terület”-re vonatkozó törvényi kitételt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság értelmezését annyiban egészíti ki, hogy a Vet. alkalmazásában részben az „összefüggő terület” által determinált felhasználási hely nem pusztán azonos felhasználó által villamos energia vételezésre használt egymással határos területek egysége, mert az azonos felhasználó villamos energia felhasználásával érintett és egymással határos egyes területek természetbeni és jogi jellemzői eltérőek lehetnek. Az a terület összefüggő, amely azonos természetbeni és jogi jellemzőkkel rendelkezik. A nem vitatott elsőfokú ítéleti tényállás és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a hrsz.2ra összevont terület természetbeni és jogi jellemzői azonosak: (1) természetbeni egységet, egyetlen területet képez, amely terület közigazgatási vagy belterületi vagy földrészlet határ által nem megszakított, és amelybe más terület nem ékelődik; (2) az ingatlan nyilvántartásban egy ingatlanként szerepel; (3) egyetlen felhasználó által történő villamos energia vételezésre- és felhasználásra szolgál. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a tárgybeli ingatlant a Vet. 3. § 16. pontja alapján egy felhasználási helynek kell tekinteni.

[12] Ezt követően vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy a Vhr. ezzel kapcsolatban megfogalmaz-e eltérést engedő szabályt.

[13] A felperes által felhívott Vhr. 2. melléklet 3.3. pont a) alpontja értelmében a felhasználó és a hálózati engedélyes eltérő megállapodása hiányában összefüggő területnek kell tekinteni a felhasználási hely szempontjából azokat a felhasználó tulajdonában vagy használatában álló, egymással nem határos területeket is, amelyek ugyanazon közút, vasút ellentétes oldalán, egymással szemben helyezkednek el. E rendelkezés szerint jogilag összefüggő területnek, egy felhasználási helynek kell tekinteni a közút vagy vasút által elválasztott, egymással nem határos (azaz természetben nem összefüggő) területeket is; azonban a felhasználó és a hálózati engedélyes megállapodhat akként is, hogy ezen természetben nem összefüggő területeket külön-külön felhasználási helynek tekintik. E rendelkezés viszont – a felperes álláspontjával ellentétben – nem enged eltérést a tekintetben, hogy valamely természetben összefüggő területet a felhasználó és a hálózati engedélyes eltérő megállapodása két külön felhasználási helynek minősítse. Valamely két, egymással határos terület (földrészlet) Vet. szerinti összefüggő területté alakítását az érintett ingatlanok azonos tulajdonosa – mint jelen esetben – megoldhatja, a Vhr. 2. melléklet 3.3. pont a) alpontja jogalkotói célja éppen az, hogy amennyiben a területek (földrészletek) természetbeni összefüggésének megteremtésére, így összevonására nincs lehetőség, az egymástól vasúttal, közúttal elválasztott, nem határos területek felhasználóját hátrány ne érje. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a jelen perben vizsgált, természetben összefüggő területre a Vhr. 2. melléklet 3.3. pont a) alpontja nem vonatkoztatható, az más ténybeli körülmények mellett alkalmazható. Ezért jelen tényállás szerint e rendelkezés az alperesi

érdekelt és a felepres számára a tárgybeli összevont, azonos jellemzőinél fogva összefüggő terület, egy felhasználási hely két külön felhasználási hellyé minősítésére nem ad lehetőséget.

[14] A Vet. szabályaitól külön megállapodással eltérést engedő jogszabályi rendelkezés hiányában a felperes és az alperesi érdekelt között fennálló hálózat létesítési megállapodások, valamint hálózat-csatlakozási szerződések létrejöttének körülményei, tartalma, módosításuk elmaradása a felperesi HMKE létesítésére vonatkozó igénybejelentés jogszerűségének elbírálása során nem bír relevanciával. Továbbá az elsőfokú bíróság azt is jogszerűen állapította meg, hogy az alperes panaszok elbírálására vonatkozó hatásköre [Vet. 159. § (5) bekezdés 2. pont, 57. §] a felperes és az alperesi érdekelt jogviszonyának polgári jogi vonatkozású alakítására nem terjed ki. A Vet. 3. § 16. pontja alapján a felhasználási hely egy vagy több csatlakozási ponton keresztül látható el, így az a körülmény, hogy a felperes 2015. október 9. napján megszerezte hrsz.2ú ingatlan tulajdonjogát, és egyben ide vonta össze a hrsz.1ú ingatlant, majd ezt követően a korábbi csatlakozási pont (korábbi hrsz.1.) mellett a már összevont felhasználási helyen (hrsz.3) újabb csatlakozási pontra kötött szerződést, amely hálózat-csatlakozásra az alperesi érdekelttől szintén kedvezményt kapott, a Vet. 35. § (5) bekezdésének alkalmazását nem érinti.

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (3) és (5) bekezdéseire, 4. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a pernyertes alperes, valamint alperesi érdekelt által 13 órányi, illetve 5 órányi munkavégzés után felszámított perköltséget az ügy bonyolultságára, a benyújtott fellebbezési ellenkérelmek elkészítésének munka- és időigényére, valamint a másodfokú tárgyalás időtartamára tekintettel az elvégzett jogtanácsosi munkával arányban állónak ítélte.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján 48.000 forint összegű fellebbezési illeték megfizetése a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján a felperest terheli. A felperes viseli az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési joga ellenére lerótt 24.000 forint fellebbezési részilletéket, míg a fennmaradó 24.000 forint fellebbezési részilleték megfizetésére köteles. A fennmaradó fellebbezési részilletéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára kell megfizetni. A fizetendő részilleték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. A részilleték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz

eleget, a részilleték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 15.

dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke

dr. Bendli Attila József s.k.
előadó bíró

dr. Bíró Péter s.k.
bíró